

Cesta na konec světa

aneb pouť do Santiaga de Compostela

Václav Klein

CESTA NA KONEC SVĚTA
aneb
pout' do Santiaga de Compostela

Václav Klein

Text a fotografie © 2015 Václav Klein

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-012-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-013-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-014-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Předmluva k Cestě na konec světa aneb pouti „Camino A Santiago de Compostela“

Obdivuji autory Richarda Halliburtona, Jacka Londona, Hanzelku a Zikmunda, ale i jiné reportéry a spisovatele jejich rázu. Říkám si, jak to jen měli lehké. Psali o nových neznámých krajinách, o prostředí, které bylo pro čtenáře cizokrajné a dobrodružné, a ti jejich vyprávění hltali.

Díky tisku a televizi teď lidem převážně vše zevšednělo. Zkuste popsat dobrodružně každodenní cesty pro rohlíky, třeba do Globusu. Nemožné. Na populární poutnické cestě napříč Španělskem – do Santiaga de Compostela – jde ročně zhruba tři sta tisíc poutníků. Kdyby jen každý tisící vylíčil svoje „dobrodružství“ písemně, tak je to ročně tři sta povídek. Pomalu každý den jedna, a to již pár desítek let.

I Zanim Utíkal byl na této pouti. Nemá se čím chlubit. Neprošel celou trasu v délce devíti set kilometrů, jen její poslední třetinu, dlouhou asi tři sta čtyřicet kilometrů. Pokusím se vylíčit jeho zážitky z cesty tak, jak ji prožil on. Jeho způsobem

myšlení, aby se trochu lišily od těch dosud napsaných a uveřejněných reportáží.

Jestli se mi to podaří, nevím. Spíše bych řekl, že mne čtenářiční kritici, jak naznačili, za neschopnost roztrhají. Nemám však co ztratit a tak to klidně risknu.

Václav Klein

Cesta na konec světa

Rozhodnutí

Zimní dovolená byla zrušena, na letní pro změnu Zanim Utíkal s manželkou také nikam nepojedou. Jeho poslední vandrování s kamarády je už pomalu minulost a tak ho svěděl, jak říká jeho žena – zadek. Nechci být vulgární, aspoň ne hned na začátku.

Jednou večer se spolu dívali na skvělý francouzský film – Poutníci po francouzsku. Velice lidský film o putování rozhádané rodiny do Santiaga de Compostela. Movitá matka oznámila v testamentu svým dospělým dětem, že, pokud budou chtít dostat své podíly, musí spolu putovat jako poutníci po cestě svatého Jakuba. Putovali tedy s průvodcem, který na ně měl dohlížet, aby nedělali podfuky. Připojili se k nim dva arabští chlapci, z nichž jednomu ten druhý nakukal, že dělají poutní cestu do Mekky.

Dobře se bavili a Zanim prohlásil, že by taky šel. Taková cesta ho už roky lákala. Jeho žena, chycená asi ve slabém momentě, jen řekla: „Klidně jdi. Já proti tomu nic nemám. Když si seženeš kamarády, samotného bych tě na tak dlouhé cestě nerada nechala, tak si zaputuj. Budu mít aspoň pár dní klid

a už mám plánů dost, co tady bez tebe budu moci udělat.“

„Myslíš to vážně?“

„No jasně. Zavolej své kamarády, Maxe a Ivana, domluv se a jděte třeba k čertu.“

Z toho byl Zanim úplně perplex! Obratem tedy zavolal svým přátelům, ale sklidil jen odmítnutí. Oba totiž ztratili své ženy, věk jim také pokročil. Ivan se vymluvil na to, že nemá nikoho, kdo by mu hlídal psa a navíc se necítí dobře.

Doufal, že dostane aspoň Maxe k troše pohybu. Ten byl ale zrovna znovu zamilovaný a tokal jak teenager. Při první příležitosti, kdy se ho na cestu zeptal, prohlásila jeho nová přítelkyně, sympatická ženská, nadšeně: „Jasně, že půjde. Maxi, že půjdeš rád?“ a manželce řekla bokem: „Já budu ráda, když s ním na pár týdnů vypadne, ani nemusí pospíchat zpátky. Vždyť, kam teď šlápnu, tam na něho narazím.“

Max si vzal od něho cestovní podklady, prý si je potřebuje pořádně prostudovat. Potom jednou večer přijel sám a strašně zkroušeně se omlouval, že si na to již netroufá, a co kdyby se mu něco cestou přihodilo, tolik stovek kilometrů od domova v cizině, a on bere nějaké ty prášky.

Co dělat, Zanim ho slušně poslal do zadku, vypili spolu trochu vína a zůstal sám. To ho ale od cestovního úmyslu neodradilo, on už je takový případ tvrdohlavce. Když jednou řekne – jo! – tak za tím stojí a nikomu se nepodaří přesvědčit ho o opaku.

Po tomto nepodařeném pokusu, přemluvit přátele k spolu poutničení, doufala jeho manželka, že od svého úmyslu odstoupí. Když ale trval na svém rozhodnutí, tak o něm prohlásila, že je blázen.

„Vždyť je to jen tři sta čtyřicet kilometrů, plus, mínus pár navíc. To je, jako bych šel z Ústí nad Labem do Bratislavy,“ pokoušel se ji uklidnit.

„Právě proto jsi blázen! Kdo by šel z Ústí do Bratislavy pěšky? Normální člověk ne!“

* * *

Nechtěl bych zranit city žádného z „Věřících,“ tudíž přejudu hned „in medias res“. Křesťané mají tři svatá místa, což je známo; Jeruzalém, Řím a Santiago de Compostela. Mimo tato místa se nachází po Evropě ještě celá řada známých poutních míst, jako na příklad Svatý Kopeček u Olomouce, Hostýn, Sloup v Moravském krasu, U Fleků v Praze, U Tygra, a další. Ale když jednou v životě

každý z nás z domova některé z těch prvních tří jmenovaných míst navštíví, a to „po svých“, získá odpuštění svých hříchů.

Nevím, jestli je to ještě pravda, ale četl jsem to. Pro udělení odpustků neplatí turistické cesty autobusem, letadlem, lodí, ani vlakem. O kombinaci prostředků nemluvě. Je ale také možné jet na kole, anebo na koni. O mezcích a oslech není nikde zmínka. Jen pěkně vzít ruksak na záda, namasírovat nohy a „tradá!“ Ony už tě, hříšníku, ty hříšné nápady cestou opustí.

Do Jeruzaléma se pěšky z Prahy nedá jít, k tomu by bylo potřeba půl života, a na hřešení by pak nezbyl čas, takže by byla cesta zbytečná. Do Říma by to šlo, ale tam mají v poslední době problém s Berlusconiem, a navíc prý se v Římě moc krade. A varianta přes Rakousko, to by bylo stejně dost drahé, tak se Zanimovi zdála Svatojakubská cesta do Santiaga a na mys Finisterre opravdu optimální.

Po krátké úvaze se tedy rozhodnul, že se začátkem června na tu Jakubskou cestu dá. O cestovní náklady si nemusel dělat starosti. V podvědomí s myšlenkou, když může náš prezident žít na Hradě o suchém chlebu a třech kyselých okurkách denně, tak mu štangle turistického a pár krajíců chleba musí na cestu také

stačit. A navíc se bude moci na své pouti přiživovat jak to ptactvo nebeské.

Někde četl, že ve vinné oblasti Rioja, městečko ale neprozradil - kvůli možnému návalu - mají kašnu, v které jsou dva kohoutky – jeden na pitnou vodu, a z druhého teče červené víno. Vše pro ubohé poutníky zdarma! To se mu to bude hřešit!

Nedávno ho zastihla smutná zpráva, že vinný pramen v kašně vyschnul. Ne kvůli poutníkům, prý ale Španělé, lumpové, si tam začali jezdit na výlety a plnili si nejen břicho, ale i přinesené nádoby, takže dobrodinec, místní vinařský spolek, přišel na mizinu. Ještě že tam teče voda, ale víno je prý v celém kraji levné. Bude ho potřebovat na obnovu krvinek.

Přípravy na cestu začaly. Zanim si zvolil tu severní variantu poutní cesty, tu původní „primitivo“. Ne tak frekventovanou jako je populární Camino France, kde si člověk připadá jak na Matějské pouti. Pěkně si těch asi čtyři sta kilometrů sám s vyplazeným jazykem vychutná.

Vybavení vandrovníka měl, zůstalo mu ještě z Pánské jízdy napříč Moravou; boty trochu sešlapané, ale už vyčichly. Slovník španělštiny si koupil také, každé ráno před holením si opakoval fráze typu: „Rád bych chtěl kousek chleba, anebo